

СТЕФАН КИСЬОВ

Тайната на рицаря Капулети

*Ромео и Жулиета - най-великата любовна история
с нови детайли и неочаквана развръзка*

ера

Тайната на рицаря Капулети
© Стефан Кисьов, 2011
© Стефан Маринов – худ. Оформление на корицата
©Издателство *ЕРА*, София, 2011
Всички права запазени.

978-954-389-120-7

ВТОРА ЧАСТ

Граф Паризи

Слугите Николо и Микеле, нагласени като еничари с ятагани и маски на демони, отвориха вратите на салона на двореца „Капулети“ пред граф Паризи. Издокаран като римски император – в туника с пояс и *toga candida*¹, с маска с клюн, той влезе.

Посрещнаха го весела глъчка, звън на кристал, момичешки смехове, музика на менестрели, под звуците на която гостите танцуваха, топлина на загреети тела, изобилие от ястия и напитки, екзотични гозби и сладкиши, плодове от далечни страни... Фантазиите на присъстващите, уменията на шивачи и майстори на маски и костюми се смесваха с вината от сорта „Валполичелата“ от избата на замъка Бардолино.

Граф Паризи се огледа, посмутен.

Под коя ли маска се криеше Жулиета?

Интересуваше го само тя. Цялата тази веселба му бе досадна...

Най-последно я зърна. В копринена рокля на червени цветя, с овално деколте, откриващо гладка гърд, прекрасни рамене, тънка шия, изваян като от Фидий бюст. С разкошната си руса коса, в която беше вплеела безброй скъпоценности и цветя, тя представляваше дивна гледка, за каквато всеки мъж можеше да мечтае. Носеше украсена с диаманти маска на котка, леко прикриваща миловидните ѝ черти, като им придаваше закачливост, тайнственост... и я правеше още по-привлекателна.

Граф Паризи леко се поклонил.

– *Salve*², Жулиета – усмихна се той.

– *Salve*, скъпи графе – засмя се тя. – Откъде знаете, че съм Жулиета? Аз съм *la gatta rossa*!³ Мяу!

– Ако не съм познал, значи сте нейна двойница. А вие как разбрахте, че съм граф? Надявах се, че всички ще ме помислят за Юлий Цезар!

– О, ако не сте *conte* Паризи, значи сте негов двойник!

Двамата се засмяха.

„Добро начало!“, каза си благородникът.

– Имам подарък за... *la gatta rossa* – продължи той. – Но не се осмелявам да ѝ го подаря...

– Мяу! *La gatta* обича подаръците! – засмя се пак Жулиета. – Какъв е той? Мишка, предполагам?

– Не чак толкова важен – усмихна се графът. – И не става за ядене. – Той извади малка изящна кутийка от сандалово дърво и я подаде на Жулиета. – Просто чифт най-обикновени обеци, изработени от прочутия парижки майстор златар Фрагалатон специално за осемнадесетия рожден ден на прабаба ми, херцогиня Дьо Монтан! Сега са ваши.

¹Наметало на императорите в Древния Рим.

²Поздрав (ит.).

³Червената котка (ит.).

Думите бяха произнесени небрежно. Сякаш ставаше дума за дреболия. А обещите бяха с диаманти, които струваха хиляда златни скуди единия.

Щом отвори кутийката, Жулиета извика от възхищение.

– О! – пламна тя. – Колко са хубави!

– Не и колкото вас! – погледна я в очите граф Паризи.

Този поглед накара Жулиета да се усмихне.

– А какво ще искате в замяна? – любопитно го изгледа момичето.

– Да искам ли? – извика граф Паризи. – Rien!⁴ Niente!⁵ Нищо!

– Niente? – лукаво вдигна вежди Жулиета.

– Може би една усмивка?

– Само това?

Граф Паризи се разтрепери. Жулиета беше очевидно смела девойка. Дали направо да не поиска от нея и другото, за което бе дошъл? Не, беше още рано.

– Да, само това.

– Вие сте истински рицар! – възнагради го с очарователната си усмивка тя. – Но не мога да приема! – Поклати тя глава и върна кутийката на графа.

– Напротив! – извика граф Паризи. – Такава дреболия... най-малкото, което мога да ви предложа.

– О! – задоволи се да произнесе учудено Жулиета. – Не знам какво да отговоря...

– Не казвайте нищо! – разпали се граф Паризи. – Не е необходимо! Но, моля ви, приемете ги като... като безкористен дар от приятел.

– Настина ли? – грейна пак Жулиета.

– Да! Повярвайте, така е – смирено произнесе той. После бързо добави: – Бих искал да ви подаря и моето сърце заедно с тях.

– Не съм го заслужила с нищо.

– Напротив!

– Мяу! – засмя се Жулиета. – Искате ли да танцуваме?

– Да – отговори благородникът. Все още държеше кутийката с обещите в ръце и се чудеше какво да прави с нея.

– Тогава приберете тази кутийка, за да не я загубите! – посъветва го приятелски Жулиета.

Граф Паризи смутено мушна кутийката под дрехата си.

Менестрелите⁶ засвириха.

– Хайде, побързайте! Ла карола⁷ започва! – подаде му ръката си тя.

⁴Нищо (фр.).

⁵Нищо (ит.).

⁶ Средновековни поети и музиканти, свирещи по памет срещу заплащане.

⁷ Средновековен танц.

Отец Лоренцо

Написаното на староарамейски върху изкования от злато rotolo⁸, дарен от Джузепе Капулети на Светата църква, започваше така:

*Аз,
Имхотеп от
Тива,
взирайки се в сянката на небесната Нут,
открих, че плават звездите до границите
на светлината,
възсияват и стават видими.
О, свещена Сотис,
възлизат и следват Ра-Атум-Хепри.
И плават, докато го следват,
и няма сила, която да ги спре.
Но аз, верният слуга на преславния фараон
Джосер от Третата династия
на Старото царство
в годината на Главата на Патицата,
изпълнявайки повелята на тези богове,
поверявам тайната на
тайното лекарство,
приготвено от даровете на Озирис,
на прегръдката на Атум и Шу...*

Староарамейският надпис в свитъка съдържаше и дълъг списък от билки. Някои от тях можеха да бъдат намерени в околностите на Верона. Други не бяха познати на отец Лоренцо, не вирееха на Апенините или, доколкото му беше известно, в Европа изобщо. Може би растяха в Палестина, Либия, Индия, Китай... или в още по-далечни земи. За някои от тях – благодарение на манускриптите на Диоскурид, Клаудиус Галенус, Образий и Авицена, които беше чел и изучавал още като студент в Пиза, а други – по-късно, отец Лоренцо бе чувал. За други – не.

Между всички тия билки привидно като че ли нямаше нищо общо. Поне той самият с немалкия си опит на билкар не виждаше как би могло от подобна комбинация да се получи лекарство. Ако не беше древният произход на свитъка, можеше да си помисли, че някой се е пошегувал. Но надали беше така. Така или иначе в ръцете си държеше списък от билки, които, както по-нататък в надписа се обясняваше, „събрани на едно място и приготвени по изкусен начин“, правят „тайното лекарство“ на Имхотеп. Да, така беше наречено лекарството в златния свитък и това сигурно не беше случайно, нито маловажно. Защото, както е казал свети Августин: „Deus ita artifex magnis, ut minor non sit in parvis.“⁹

За да премахне съмненията си, отец Лоренцо се посъветва с двама от най-учените хора, които познаваше. Единият бе Елидис Архонодритис, гръцки философ, получил

⁸ Свитък (ит.).

⁹ Колкото голям майстор е Господ в големите неща, също толкова е и в малките (лат.).

знанията си от последните възпитаници на прочутата Магнаурска школа в Константинопол, който след падането и разграбването на Източния Рим¹⁰ от турците се бе преселил на Апенините и станал уважаван професор по старогръцки в университета на Болоня. Сподели съмненията си и с някогашния си приятел от университета в Пиза – епископа на Флоренция, Негово преосвещенство Дуранте Балбо.

И двамата владееха до съвършенство древните езици.

Монахът преписа староарамейските думи, в които се съмняваше, и любезно попита с писма учените за мнението им. След отговорите, които получи, съмненията му отпаднаха. И двамата бяха убедени, че преводът му е правилен. Той се поуспокои, но продължи да си задава въпроси.

Защо и кой беше направил така, че да преведат върху този златен свитък пергамента на мъдреца Имхотеп? И откъде накъде Имхотеп?

Хм, Имхотеп... Отец Лоренцо беше чел за легендарния учен и мъдрец, живял в Египет около 3000 години преди Христа. За чудесата, които правел. Подобно на „трижди великия“ Хермес¹¹, автор на известния от дълбоката древност магическо-астрономически сборник, Имхотеп бил ненадминат лекар, математик. Прочут астроном.

Създал първия в света календар, с който започнали да си служат гърците, по-късно римляните... и самите ние до днес. Изобретил и изградил първата пирамида на фараоните. Открил как да превръща мъртъвците в мумии, които изглеждали като живи. Пришивал отрязани ръце и крака, езици, дори глави – и болните оживявали. Лекувал смъртоносни рани със сурово месо, усложненията – с мухлясал хляб. Болките премахвал с опиати. Бил истински Талес Милетски¹² на древността.

Никога обаче на него не му беше попадал пергамент или преведен от архаичен египетски на някакъв друг език текст от Имхотеп. Учените Клаудиус Галенус, Хипократ и други го споменаваха в трудовете си с възхищение.

Позоваваха се на открития на Имхотеп. Асклепиад от Витиния и Хиерофил от Александрия обясняваха, че той – подобно на всички в Египет – съхранявал тайните си грижливо. За да не могат първожреците, с които бил в постоянна вражда и съперничество за благоволенieto на фараона, а и който и да е друг, да му ги откраднат.

Затова той не споделял откритията си с никого, освен може би с фараона, чийто най-доверен приятел бил. А дори и да е оставил нещо написано, то – тъй като сигурно е било написано на тръстиков пергамент, с какъвто са си служели египтяните, най-вероятно е било унищожено, загубено сред пясъците на пустинята. Свитъкът от чисто злато на Капулети изглеждаше дъвен и странен.

Но нима можеше това да е преведен текст от Имхотеп? От великия Имхотеп?

И ако беше така, защо надписът беше на староарамейски? Езикът на древните евреи и на светите писания?

Кой от тяхното племе е пожелал да съхрани тайната?

А след това да я отнесе и скрие в Палестина?

Защо?

Разбира се, свитъкът беше от злато, за да не бъде унищожен, както би се случило, ако текстът беше написан върху папирус, глинени плочки или пергамент.

Нима има нещо по-трайно от златото?

¹⁰ Константинопол.

¹¹ Хермес Трисмегист.

¹² Първият гръцки философ, един от седемте мъдрци на Гърция.

Но кой можеше да е ученият, превел и съхранил тайната рецепта? Някой достатъчно умен, влиятелен и богат, с достъп до тайните на Имхотеп или на фарона...

Защото в Древния Египет не пазели нищо по-зорко от тайните.

Разбира се, по това време на староарамейски са говорили много народи – финикийците и техните наследници, семитите, евреите... Мястото, на което беше намерен свитъкът, обаче говореше, че има голяма вероятност той да е дело на евреи. Колко години след Имхотеп е станало това? Премъдрият Йосиф? Божественият Мойсей?

„Господи, помилуй!“, прекръсти се отец Лоренцо. Никога нямаше да разбере... А и не само това вълнуваше монаха. Не по-малко важно за него беше друго. Дали рецептата, която беше преведена на староарамейски, беше наистина от Имхотеп, а не някаква измама. И дали наистина той можеше да приготви от нея въпросното „тайно“ лекарство?

Защото, ако се вярваше на надписа, то беше не само „тайно“, но и необикновено, вълшебно.

С десет капки от него се успокояваха всякакви болки и се лекуваха и най-страшните рани. Двадесет капки премахваха бесове и прогонваха лудостта завинаги, трийсет – най-смъртоносните болести. Четирийсет караха човек не само да заспи, но и да заприлича на мъртвец. Сърцето му спираше да бие, кръвта му се сгъстяваше и охлаждаше, крайниците му се вкочаняваха. А след като минеха четирийсет и два часа, болният се събуждаше тъй жив и здрав, сякаш беше спал най-обикновен сън в собственото си легло.

Петдесет съживяваха мъртъвци...

Ако всичко това обаче бе вярно, то лекарството трябваше да бъде известно още от най-дълбока древност. Да бъде поне споменато в някой манускрипт, летопис, легенда. Въпреки това никъде, никога отец Лоренцо не беше прочел, чул каквото и да е за такова лекарство. Дори всезнаещите Хераклит Понтийски и Хераклит от Ефес, Алкмеон от Кретон и Ксенократ от Халкедон – мъдреци, които отец Лоренцо беше приел за най-големите авторитети в науката, не бяха споменали за него в трудовете си!

Очевидно *il farmaco*¹³ наистина беше останало *segreto*¹⁴.

Кой и защо беше обявил забраната върху правенето и прилагането на лекарството? Та нали, ако то можеше да се използва, всички болести щяха да изчезнат? Да се излекуват всички хора, да се изкарват бесове от луди, да се възкресяват мъртъвци, да се...

Отец Лоренцо не можеше да повярва на късмета си. Нямаше съмнение. Притежаваше рецепта от самия Имхотеп.

Според античната философия и наука, от които се учеше фра Лоренцо, материята се състоеше от четири елемента – въздух, вода, земя и огън. Към тях съвременните учени бяха добавили т.нар. *quinta essential*. Петият елемент, който всъщност представляваше същността на нещата.

Дали ако успее да направи тайното лекарство, то нямаше да даде отговор на въпроса какво представлява тази *quinta essentia*?

Дни наред монахът размишлява над това.

Докато един ден, молейки се в килията си в манастира „Свети Дух“, друга мисъл, нямаща общо с древноегипетския учен и античната мъдрост, го прониза, разтревожи.

– О, небеса! Прости ми, Господи! – прекръсти се той.

Устните му зашепнаха трескаво думите на „*In te Domine speravi*“¹⁵.

¹³ Лекарството (ит.).

¹⁴ Тайно (ит.).

¹⁵ На тебе, Господи, се уповаваме (лат.).

Стефан Кисьов
ТАЙНАТА НА РИЦАРЯ КАПУЛЕТИ

Петър Величков
редактор

Евгения Мирева
коректор

Издателство ЕРА, София
Тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

ПЕЧАТ: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД